

že přivlastnění si řepového listí neoprávněnou osobou odpovídá zásadně pojmu polního pychu. Mezi jednáními, které prohlašuje § 3. zákona na ochranu polního majetku ze dne 13. ledna 1875, čís. 12 z. zák. pro Moravu za zakázaná a tedy za polní pych, se loupání řepového listí sice, výslovně neuvádí, než výpočet v §u tom uvedený jest jen příkladný, neboť podle §u 2 zákona spadají pod pojem polního pychu všeliká poškození polního majetku. V projednávaném případě nelze však v činu stěžovatelově spatřovati krádež také vzhledem na zcela nepatrné množství a minimální cenu řepového listí, které si stěžovatel bez dovolení присvojil. Nebylo by správným, kdyby skutkové podstatě krádeže bylo podřadováno každé i sebe menší poškození cizího polního majetku. Možno přímo říci, že, kdyby se tak dělo i ohledně skutků takových, jakým je čin stěžovatelův, by z oblasti působnosti trestních ustanovení zákona na ochranu polního majetku byly vylučovány a soudnímu stíhání podrobovány i takové činy, značící poškození onoho majetku, které dle intencí zákonodárcových měly zůstatí vyhrazeny trestání úřady správními dle §u 30. uvedeného zákona ve znění článku I. zákona ze dne 22. dubna 1894, čís. 51 z. zák. pro Moravu. Podobný postup přičil by se mimo to i právnímu citu obyvatelstva, které v činech naznačeného druhu nespátřuje krádež, nýbrž pouhý pych.

Čís. 1850.

Ke skutkové podstatě zločinu podle §u 99 tr. zák. se nevyžaduje, by vyhrůžky bylo použito za jediným a výhradním účelem, vzbuditi u ohroženého strach a nepokoj. Spadá sem i případ, kde pachatel chce trestný výsledek §u 99 tr. zák. proto, by tím dosáhl výsledku jiného, třebaš bez-trestného (na př. svalil se sebe podezření z jiného činu), ač ví, že trestný výsledek jest s jeho jednáním nutně spojen.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1925, Zm II 404/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 2. července 1924, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro nedokonané svádění ku zločinu veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle §§ú 9 a 99 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nalézací soud, zjistiv, že výhrůžný list, k jehož odeslání obecnímu úřadu obžalovaný svého spoluvězně bez úspěchu snažil se svěsti, byl s to, by mezi obyvatelstvem v B. způsobil strach a nepokoj a, že také obžalovaný si těchto následků byl vědom, sprostil obžalovaného z obžaloby pro zločin dle §§ú 9, 99 tr. zák. z toho důvodu, že není prokázán úmysl, způsobiti strach a nepokoj, neboť obžalovaný dopustil se činu toliko v úmyslu, by tím od sebe odvrátil podezření z pachatelství dřívějších požárů. Že onen úmysl jest podstatným znakem zločinu §u 99 tr. zák.

plyne prý nejlépe z doslovu jeho, jelikož se tam praví »b l o s s i n d e r Absicht« a t. d. což znamená, aby úmysl směřoval toliko k tomu, by ohrožený byl uveden ve strach a nepokoj. Pouhé vědomí, že ústní nebo písemná výhrůžka jest způsobitou, by vzbudila u ohroženého důvodnou obavu a způsobila u něho strach a nepokoj, prý nepostačuje, jelikož vzbuzení tohoto stavu musí býti zamýšleným efektem a účelem činnosti. Právem zmateční stížnost veřejného obžalobce vytýká výroku tomu, že jest stížen zmatkem čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Spočíváť na právně pochybenému výkladu jak §u 99 tr. zák., tak §u 1 tr. zák. jak z dějin vzniku §u 9 tr. zák. plyne (srov. rozh. nejv. soudu víd. č. sb. 1672), slovo: »bloss« nemá znamenati, že skutková podstata zločinu podle §u 99 jest dána jen tehdy, když vyhrůžky tam uvedené použito bylo za jediným a výhradným účelem způsobiti u ohroženého strach a nepokoj, nýbrž mělo tím býti toliko vysloveno, že ustanovení §u 99 tr. zák. jest doplněním ustanovení §u 98 b) tr. zák., které může přijíti teprve v úvahu, není-li tu náležitostí skutkové povahy §u 98 b) tr. zák. Tím však neměla býti vyloučena trestnost činu v §u 99 tr. zák. naznačeného v případech, kde úmysl a pohnutka pachatelovy nejsou totožnými, nýbrž pohnutka pachatelova buď sáhá přes výsledek v první radě chtěný, buď směřuje k cíli na výsledku spoluchtěném nezávislému. Nalézací soud jest na omylu, míně, že onou pohnutkou jest vyloučen úmysl, jak to vyžaduje § 1 a 99 tr. zák. Podle §u 1 tr. zák. vyhledává skutková podstata zločinu podle §u 99 tr. zák. po stránce subjektivní, by pokus vzbuzení stavu tam naznačeného byl pachatelem přímo rozvážen a zamýšlen; o tom však možno mluvit nejen, když pachatel dopouští se činu §em 99 tr. zák. zakázaného, jelikož jediné chce trestný jeho výsledek, nýbrž i tehdy, když výsledek ten chce jen proto, by tím dosáhl výsledku jiného, byť i beztrestného, jakož i v případě, když jedná za účelem dosáhnutí jiného výsledku, ač ví, že trestný výsledek jest s jeho jednáním nutně spojen. V tomto směru však rozsudek nemá postačitelého zjištění; neboť bere toliko za prokázáno, že obžalovaný si byl vědom toho, že dotyčný list byl s to, by mezi obyvatelstvem způsobil strach a nepokoj, nezabývá se však otázkou, zda obžalovaný též věděl, že účinek ten nutně nastati musí, nebo, zda nebyl by upustil od činu ani tehdy, kdyby výsledek byl měl za jistý.

Čís. 1851.

Úpadek z nedbalosti podle §u 486 tr. zák.

»Lehkomyslným« jest užívání úvěru, když ten, kdo úvěru užívá, neuváží s náležitou péčí, zda bude mu možno v čas platiti; »nepřiměřeným« jest, když vypůjčené částky nejsou v poměru k hospodářské síle dlužníkově, takže příhody, s nimiž nutno každému řádnému hospodáři čítati, mohou způsobiti neschopnost platiti.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1925, Zm II 461/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu